

PRIBEH PANI

EVY

Vypracováno jako novinový článek s komiksem pro organizaci Post Bellum.

Vytvořily : Eliška Suntychová

Kristýna Kohoutová

Lucie Chmelíková

Veronika Coufalová

Kristýna Horáková

ve spolupráci s paní učitelkou Mgr. Jiřinou
Vaňkovou

ÚVOD

Příběhy lidí jsou tu od toho, aby se vyprávěly. My jsme měly to štěstí a seznámily jsme se s paní Evou, která má opravdu poutavý životní příběh. Chtěla zůstat v anonymitě, ale nakonec si to rozmyslela, my o ní budeme i přesto psát jen jako o paní Evě. Narodila se a celý život prožila v Mladé Boleslavi. Dnes je to veselá důchodkyně milující dorty a kávu s cigaretou. Má jednoho syna, sedm vnoučat a tři pravnoučata.

Ale abychom začaly od začátku, narodila se v roce 1928. Už jako 12letá přišla na pět let o otce. Zatklo ho gestapo za to, že sháněl a rozděloval zbraně pro Národní gardu. Nikdo z jeho blízkých o tom nic nevěděl, a proto je to zaskočilo. Evin otec byl odsouzen a celou válku strávil po různých vězeních a koncentračních táborech, například v Chrastavě, Terezíně, v Ulmu na

Zeptaly jsme se paní Evy, **jak prožívala odchod otce, odloučení a nakonec jeho návrat.** Odpověděla nám: „ Jeho odchod, k tomu se váže pěkný příběh. To bylo totiž tak: táta měl mít svátek a máma mu začala vykrmovat kachnu. Táta celou dobu tvrdil, že už ji jíst nebude a měl pravdu. Den před jeho svátkem ho odvedli a zatkli. “(pozn. komiks)

„Odloučení jsme prožívaly společně s matkou. Žily jsme normální život, jenom bez otce. A návrat, hned ta první věta: „Tu hubu si umej,“ mě zarazila. Nechápu, proč mu to vadilo, bylo mi sedmnáct a všechny holky v mém věku se malovaly. “

„ Změnil se Váš otec po návratu?“

„ To víte, že se změnil a jak, byl úplně jiný. Před válkou to byl milující otec a manžel, staral se o nás. Poté, co se vrátil, měl potřebu všechny komandovat a když byly někde schůze lidu, musel na nich řečnit. Doma jsme spolu ani moc nemluvili nějak jsme neměli o čem. S matkou nás překvapilo, že se z něj stal tak zarytý komunista. Nikdy se nenechal nikým ovládat až teď

A TADY NÁM PANÍ EVA VYPRÁVÍ O SVÉM OTCI

TÁTA A KONCENTRAČNÍ TÁBORY

A MĚL PRAVDU,
PŘIŠEL DOPIS.

... O NĚKOLIK DNÍ DŘÍVE...

1
ŽE PŮJDE DO
KONCENTRAČNÍHO
TÁBORA

MŮJ MANŽEL
BUDE MÍT CO
NEVIDĚT
SVÁTEK, BUDU
MU MUSET NĚCO
DOBŘEHO UVAŘIT

UŽ TO MÁM!
UPEČU MU KACHNĚ
TO JE JEHO OBLÍBENÉ
JÍDLO

TAK MAMINKA ZAČALA VYKRMOVAT
KACHNĚ, ABY JIM PAK CHUTNALA,
ABY NEBYLA MOC MALÁ A
HUŠŤAVÁ

JÁ UŽ TU
KACHNĚ STEJNĚ
JÍST NEBUDU

ŘÍKAL TATÍNEK,

MYSLELI SI, ŽE SI DĚLÁ LEGRACI,
ALE MĚL PRAVDU → 1

TATÍNEK BYL V MNOHA KONCENTRAČNÍCH
TÁBORECH NEJDRŽE BYL VE
VĚZENÍ V CHRASTAVĚ

POTÉ BYL V TEREZÍNĚ, V SASKU,
DÁLE V ULMU NAD DUNAJEM,
LITO MĚŘICÍCH - BYL ODSOUZEN NA 3
ROKY, POTÉ V GRIEBU UGOSWIEGU

TRVALO TO OPRAVDU DLOUHOU,
NEŽ KONEČNĚ POUVĚŘENÍ
DOSTALI

KDYŽ PŘIJELY DO KLADNA

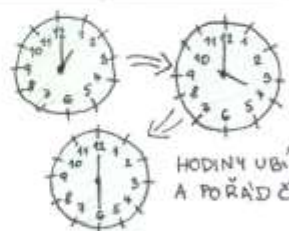
NAVŠTĚVA TATÍNKA
V KONCENTRAČNÍM
TÁBOŘĚ

JÁ BICH CHĚLA
VIDĚT TATÍNKA A
MAMINKA TAKÉ,
MĚLY BÝCHOM HO
JET NAVŠTÍVIT

DNY PLYNULY A NIC, ŽÁDNÉ
POUVĚŘENÍ

HODINY UBÍHALY
A POŘÁD ČEKALI

KDYŽ BYLY KONEČNĚ NA ŘADĚ
MOHLI SPOLU S TATÍNKEM MLUVIT
JEN 10-15 MINUT. MUSELI MÍT RUCI
NA STOLE A „ESEBACI“ JE HLÍDALI.
TATÍNEK ŘEKL, ŽE UŽ BY MĚL BÝT
PROPUSŤEN, BĚHEM PÁR DNÍ BY MĚL
BÝT UŽ DOMA, ALE NEBYL. Z KLADNA
DO TEREZÍNA A ČE STOVAL PO
KONCENTRAČNÍCH TÁBORECH AĚ DO
17.5.1945. KDYŽ SE VRÁTIL STAL
SE Z NĚHO VELKÝ KOMUNISTA.

KONEC

MÍSTA VĚZNĚNÍ OTCE EVY

Věznění od 3.10.1940 do 17.5.1945 v následujících místech :

- 3.10.1940 - 6.2.1941 - vězení Chrastava u Liberce
- 7.2.1941 - 11.2.1941 - Terezín - Malá pevnost
- 12.2.1941 - 22.7.1941 - Budyšín - Sasko
- 23.7.1941 - 31.1.1943 - Ulm nad Dunajem
- 1.2.1943 - 5.3.1943 - Litoměřice
- 6 6.3.1943 - 11.4.1944 - Grieba u Goswiewu
- 12.4.1944 - 3.5.1944 - transport z Grieba na Pankrác
- 4.5.1944 - 17.5.1944 - Pankrác
- 18.5.1944 - 31.5.1944 - Terezín - Malá Pevnost
- 1.6.1944 - 30.7.1944 - Kladno
- 31.7.1944 - 1.8.1944 - Terezín - Malá pevnost
- 2.8.1944 - 4.8.1944 - transport do konc.tábora Buchenwald
- 5.8.1944 - 14.9.1944 - koncent.r.tábor Buchenwald
- 15.9.1944 - 11.4.1945 - solné doly - Leau
- 12.4.1945 - evakuace tábora Buchenwald-Leau - nástup pochodu hladu a smrti směrem na Dessau
- 14.4.1945 - osvobozen na pochodu smrti VII. americkou armádou u obce Torgau u Dessau
- 15.4.1945 - 15.5.1945 - konal službu policisty u VII.americké armády v obci Hinsdorfu u Dessau
- 14.5.1945 - vadal se na sestu do vlasti a k rodině do Ml.Bel.
- 17.5.1945 - návrat do Ml. Noleslavi

Priloha C. 1

... proto bychom ho rádi v budoucnu zveřejnili
k osvětovým, studijním, badatelským účelům
tím tak, aby vypověděl o
svém vstupu

„Co Vám vadilo na komunismu?“

„Komunisté nám slibovali lepší zítřky, ale nějak nepřicházely. Hlavně mi vadilo to, že mě oslovovali „Soudružko“ . To jsem nenáviděla a z protestu jsem ostatním lidem říkala „Pane, Paní nebo Řediteli.“ Někomu to vadilo, někomu ne. Ale já jsem se nepřizpůsobila. Bylo mi jedno, co si myslí. Žila jsem tak nějak svůj život.“

„Jak se to tu změnilo po revoluci v šedesátém osmém roce ?“

No, myslím, že se to tu celkem dost změnilo, měli jsme lepší podmínky než předtím, většina dříve zakázaných věcí byla nyní celkem povolena.“

„Jak jsme se už zmiňovali , paní Eva má ráda kafičko s cigaretkou. Nedalo nám to a musely jsme se zeptat, **jak dlouho kouří** “

DOVOLENA -

Velkým přáním paní Ery bylo požívat se k moři do dnes již bývalé Jugoslávie.

Jugoslávie

„ Kdykoliv jsem si zažádala v podniku - tehdy jsem pracovala v Ráji (dnes hotel Věnec) - o

rekreaci, vždycky ji dostal někdo jiný, “ vzpomíná paní Eva. „A jelikož už jsem nechtěla

čekat, tak jsem si svojí dovolenou zařídila u Čedoku. Tam pracovala moje bývalá

spolužačka, která mi zařídila místo v termínu, který jsem chtěla. Moje přání bylo mít

jednolůžkový pokoj, protože jsem chtěla mít svůj klid, odpočinout si a užít si dovolenou.“

Později se dozvěděla, že Ráj dostal zájezdy do Jugoslávie na stejné místo, ale přesto

O ROK POZDĚJI .... se

paní Eva vydala opět do Jugoslávie, ale tentokrát do jiného hotelu. „ Tenkrát se jezdilo ještě přes Slovensko“

vzpomíná paní Eva, jak se do Jugoslávie jezdilo. Ve Slovensku si na volné místo vedle paní Evy přisedla další žena, která se zúčastnila také zájezdu do Jugoslávie.

„V tom hotelu byly pokoje po dvou a právě žena, která si přisedla vedle mě v autobuse, byla moje spolubydlící. Pokoj jsme měly s balkónem, kam jsem chodila kouřit, protože spolubydlící kouření neměla ráda. Ale nakonec jsme si na sebe zvykly a

VÁNOCE

Vánoce má rád snad každý, proto jsme se zeptaly paní Evy, jak se slavily Vánoce když

byla malá. Paní Eva se jako malá vždy na Vánoce velmi těšila i z toho důvodu, že

měla na Štědrý den svátek (pozn. svátek Adam a Eva). Jako dítě se tedy netěšila jenom na

dáreček pod stromečkem, ale i na gratulaci k svátku, kdy dostávala dopoledne jednu korunu.

„Jak probíhal Štědrý den?“

„Jako malá si na to moc nepamatuji. Ale vím, že jsem musela být celý den jenom v kuchyni.

Nikam jsem nesměla. A večer, když Ježíšek zazvonil. Jéé!!! Oči vyvalený, že jo. No ono je to

„Když jsem byla malá, tak jsem si vždycky přála, aby mi přinesl nějaké dárky.“

No proto jsem brečela, protože mi nikdo nepogratuloval. A já jsem byla zvyklá dostávat dopoledne jednu korunu. Přišlo mi to líto. Přes všechn ten vánoční shon na to rodiče zapomněli. Když jsem to jednou vyprávěla manželovi, řekl mi, že bych měla říct to už dřív. Když jsem byla v postele c

Paní Eva
vzpomíná...

CO NÁS ZAJÍMALO

„Zažila jste všechny české a slovenské prezidenty. Který se Vám zdál nejlepší?“

Nejlepší byl Tomáš Garrigue Masaryk a Edvard Beneš, tomu jsem byla dokonce na pohřbu. To byla událost. Sjelo se tolik lidí. Vlaky byly narvané. Někteří cestující nechtěli čekat, až všichni vystoupí dveřmi, tak vyskakovali okny, aby se na pohřeb dostali jako první. Ti další prezidenti už za moc nestáli.“

„Máte nějaké oblíbené místo, kam se ráda vracíte?“

„Ani ne,“ odpověděla. „Dřív, když jsem byla mladší, vybrala jsem, kam jsem chtěla jet a tam jsem jela,“ řekla na rovinu paní Eva. „Měla jsem auto po manželovi, když mi umřel, tak jsem si mohla dovolit i vzdálenější cesty.“

„Hodně jste tedy jezdila autem. Kolik stál třeba takový benzín zhruba před 40lety?“

ZÁVĚR

„Jak se vám líbí nebo nelíbí současná situace v naší zemi?“

„Doufala jsem, že po revoluci v 89 to tu bude lepší, ale není. Zklamalo mě to.“

„Jakou byste nám dala radu do budoucna?“

„Učte se, vzdělání je nejdůležitější a nikdo vám ho nevezme. Já tu možnost neměla. Otec byl proti tomu, abych šla na školu (chtěla jsem být zdravotní sestra), říkal, že musím být součástí pracovního lidu a škola je pro mě ztráta času. Hodně jsem mu to vyčítala.“

Těmito slovy jsme se s paní Evou rozloučily. Děkujeme jí za čas, který nám věnovala a do budoucna jí přejeme vše nejlepší. Děkujeme také paní učitelce Jiřině Vaňkové za to, že do toho s námi šla a podporovala nás.

A SPOLEČNÉ FOTO NA ZÁVĚR

Kristýna Horáková, Kristýna Kohoutová, paní Eva, Lucie Chmelíková, Eliška Suntychová, paní učitelka Jiřina Vaňková, Veronika Coufalová-na posledním focení chyběla.